

a. e. talaia

OCTUBRE-NOVEMBRE 1976

CIRCULAR PER ALS SOCIS

ESCUELA DE CHOFERES

BEUMALA

VILANOVA I LA GELTRU

Avda. Balmes, 7 ent., 1.ª

Teléfono 893 30 93

**GALERIES
OLARIA**

JOGUINES DE TOTA MENA

VENDA I LLOGUER DE TENDES DE CAMPING

Articles per al camp i la platja

Plaça Carros, 5 i 9 - Telèfon 8930470 - Vilanova i la Geltrú

agrupació excursionista talaia

A.E. TALAIA

BIBLIOTECA
ARXIU

FEDERATS A

federación catalana de montaña

federación catalana de esquí

comité de exploraciones subterráneas de cataluña

asociación española de camping y caravana

Carrer Comerç, 4 - Tel. 893 12 57 - Vilanova i la Geltrú - Parellades, 62 (Patronat A. C.) Sitges

Lurdes, esclat tardoral

Una vegada més la Talaia ha celebrat el seu Campament-Aplec a Lurdes, al qual hom ja li ha penjat l'etiqueta de tradicional. Parlem, doncs, d'aquesta nova edició.

No hi ha dubte que si una peculiaritat ha marcat la festa d'enguany ha estat l'acte de catalanitat que es produí, especialment durant la jornada del diumenge dia 3. En aquell moment —ho recordo perfectament— vaig distreure la meua atenció per donar una ullada al meu voltant. Al darrera uns homes vells, amb els ulls que els espurnejaven, al davant, els meus companys amb la pell esborronada, tots dempeus, aplaudint, a la vegada que féiem ressó amb les nostres veus al Cant dels Segadors que havien començat a cantar els membres de la Societat Coral La Unió Vilanovesa. El seu mestre, dirigint de cara al públic, feia que tothom participés en el nostre himne. Però l'acte havia de tenir la seva culminació a la darrera estrofa quan els Bordegassos de Vilanova muntaven un Pilar de Quatre, aixecat per sota, l'enxaneta lliurava des de dalt una gran senyera catalana, mentre la gent repetia "Bon cop de falç! Bon cop de falç!". Allò va ésser, sens dubte, un veritable esclat d'afirmació del nostre poble.

No parlaré dels actes que cada any esdevenen com a clàssics i que, enquadrats en un programa prèviament fixat, si bé no presenten cap problema, sí que fa que la gent hi participi molt, encara que, com sempre, els qui participem a l'organització hem de tirar de beta de la nostra gloriosa improvisació. Cal esmentar que fora de programa i durant l'audició de la tarda, representants de l'Assemblea Democràtica de Vilanova, feren llur presentació pública, convidant els allí presents a la lluita per l'establiment d'una veritable democràcia, fent ademés un resum del que ha estat la tasca, des de la constitució fins ara, d'aquest organisme de l'oposició vilanovina. Però en tot plegat, hi trobarem quelcom que no ens acabava de fer el pes. I potser era aquell mal regust de la nit passada o potser aquell reguitzell d'incongruències que hom ob-

servava arreu. Mentre a la paret de la Talaia o a la seva carena onejaven grans senyeres visibles des del Campament, alguns ens demanaven que, pels micròfons, "habláramos en castellano; que éramos muchos que les gustaba aquello, pero que no entendían nada" (!). Sí, i vam creure necessari parlar pel micro, en castellà, per advertir a unes quantes colles, en la matinada del diumenge, que ens fessin el favor de desaparèixer o que almenys se n'anessin a aprendre tot el que no s'ha de fer en un acte com aquell. L'alleu d'eixelabrats que voltava pel Campament, esgrimint com únic argument la barroeria i fins i tot la salvatgeria, dubto que ho entengués, però crec que està en mans de l'Entitat el cancel·lar per properes edicions el Campament que correspon al dissabte i mantenir l'Aplec del diumenge, del qual ben mereixedors són tots els qui aquest dia ens visiten de bona fe.

No podem pas mantenir, com entitat excursionista que som, que els efectes negatius superin els positius en un Campament on es planten prop de vuitanta tendes, en el qual el jovent és majoritàriament el protagonista. La nostra missió, o almenys així ho entenc jo, és la de brindar a aquest jovent l'oportunitat de conviure unes hores d'esplai fora de la ciutat a natura oberta i practicar l'activitat formativa del campament i fruit d'una cosa que molts no entenen i que se'n diu germanor. S'ha d'acabar amb uns quants que, fent seva la frase de "Lurdes la nit", substitueixen el campament per una farra en la qual el principal subjecte és l'ampolla de conyac o la revolcada amb alguna joveneta sense gaires prejudicis. Si bé ja sabem que aquests individus s'han equivocat de lloc, ens veiem gairebé impotents de foragitar-los, perquè no tenim necessitat d'arribar a les mans. Mes, oh paradoxa! La força pública ens visità a la nit i al matí. M'imagino que era per "salvaguardar el orden".

Per altra banda —i no ens cansarem de repetir-ho— el recinte del Campament finalitza extraordinàriament brut. Pels vilanovins, que per altra costat fem patent una forta oposició a qualsevol tipus de contaminació de les nostres rodalies, el fet d'embrutar aquesta parcel·la, que és el recinte de l'Ermita de Lurdes, es veu que no compta. I si no n'esteu convençuts, doneu una volta en acabat el Campament i quedareu esgarrifats de l'immens estol d'ampolles buides, plàstics, llaunes, papers i altres articles, que la mare Natura, encara que ho vulgui, no ho pot engolir.

Cal que recordem que no referem el país solament celebrant actes que demostrin l'alt nivell d'eufòria que estem assolint, sinó que aquests, a més a més, han d'ésser una pràctica contínua de civisme. Prenguem, doncs, consciència, ciutadans, que la Natura, els boscos, les muntanyes, els conreus, són patrimoni de tots i que almenys un cop a l'any els qui tresquem per les muntanyes, els qui ens anomenem excursionistes de motxilla al coll, puguem oferir a tot el poble un país digne d'ésser marc d'un gran aplec.

JOSEP BLANES

(Els articles només reflexen les opinions de llurs autors)

Ascensió estiuenca a la Pica d'Estats

De la Vall Ferrera n'havíem sentit parlar, tot explicant-nos saboroses anècdotes als veterans que l'havien visitada en l'època heroica en què calia utilitzar els camions de la llet com a mitjà de transport. Tot i les ganes de conèixer aquell sector pirinenc, no se'ns havia presentat l'ocasió d'anar-hi, fins que un bon dia algú proposà de formar un grup expedicionari per a visitar els contorns i alhora contribuir a l'enaltiment de l'Any de l'Excursionisme Català i guanyar aquesta mena de jubileu de les muntanyes pirinenques.

Es tractava d'escollir un "pont". Sant Joan o Sant Pere? Finalment es determinà fer un "viaducte" i enganxar ambdues festivitats. Així hi hauria temps per a visitar amb més delectança la Vall Ferrera i el Noguera de Lladorre.

Quan ja portàvem un parell de dies "d'aclimatació", fent excursions cap els oblidats poblets de Tor i Bessan, un dia després de dinar, sortim d'Areu i emprenem la ruta de la Vall Ferrera amunt. La pista té un pis excel·lent i en cosa d'un quart d'hora arribem al desmantellat Campament de Fraga, on hi ha gran quantitat de cotxes i autocars aparcats i algunes tendes de campanya. Del Campament surt una altre pista, la qual, amb accentuats revolts ascendents, ens porta fins al Pla de la Selva on hi ha les Bordes del Parratxí. Aquí hem d'aparcar forsosament, puix la pista que tira més enllà i que ICONA té projectat que arribi fins al Pla de Bouet, està en curs de construcció, obrint-se pas a barrinades. Molts excursionistes es lamenten dels estralls que causen aquestes obres en una zona forestal i de com quedarà l'entorn del Refugi quan s'hi pugui arribar amb vehicle. Els qui no coregen aquests planys són els habitants d'Areu i de la Vall Ferrera en general que saben de les dificultats que comporta anar a peu per aquestes contrades quan han hagut de col·laborar en el salvament d'excursionistes accidentats.

Mentre cominem el cel s'ha anat enfosquint i comencen a sentir-se trons llunyans. De sobte esclata un fort espatec sota nostre. No ha caigut cap llampla nostra, sinó que l'ensurt ha estat causat per una explosió de dinamita per obrir pista. De totes maneres la pluja comença a caure i hem de posar-nos les capolines. Tot xapollejant arribem al Pont de Bouet, on creuem el riu tot dirigint-nos cap a la Cabana de Bouet. Estem convençuts que el Refugi està abarrotat. La Cabana també està pleníssima però ens fan espai perquè puguem aixoplugar-nos. En un moment que para de ploure, ho aprofitem per a plantar un parell de tendes i posar-nos a dins. Fem un mos i com que ja s'ha fet fosc, preparam els sacs de dormir per a passar la nit. L'endemà el cel està bastant clar. Un dels nostres companys es troba amb el fet de que les botes li han nafrat els peus i no podrà acompanyar-nos. Són les sis del matí i els ex-

cursionistes que han dormit a la cabana emprenen la sortida. Nosaltres, entre dubtes del que farem, sortim quasi una hora més tard. El company accidentat ja desaparà les tendes.

El grup de quatre excursionistes passem el Pont d'Areste i enfilem cap al Refugi, que ara es veu completament buit, i emprenem la retorçada pujada que va guanyant altura per la vessant del Serrat d'Areste, passant després tot planejant cap a la barrancada del Sotllo. Creuem les escumejants i furioses aigües del Barranc per un rudimentari i relliscós pont, fet amb un parell de troncs desiguals. En aquest trajecte ens ajuntem a una parella d'excursionistes amb els quals farem ja tot l'itinerari.

El corriol passa per la riba dreta del Sotllo i anem ascendint per trams escalonats. En un dels sectors planers, que batejem amb el nom de "camp de bledes", veiem per sobre nostre la gran boca fumada d'una bauma. Ben aprop hi ha la plana de la Pletiu de Sotllo, on el paratge queda abellit per l'espectacular cascada per on es despenegen les gelades aigües procedents dels estanys Fons i Sotllo. Hi ha bastant de tendes plantades, entre les quals hi hauria les nostres, si la pluja de la tarda anterior no ens hagués aixafat la guitarra

Anem guanyant altura i arribem a l'Estany de Sotllo. A l'esquerra nostra veiem la tumultuosa cascada que des de les altures es despenja tot baixant del Circ de Sotllo. Passem amb certa dificultat aquest corrent i un cop a l'altra banda decidim fer una pausa i esmorzar. Per sota nostre i al peu de l'Estany hi ha algunes tendes plantades. Un cop descansats prosseguim la ruta. Ara les aigües de la torrentera s'amaguen sota una capa de neu i glaç que les cobreix. Poc més amunt i quasi al peu de l'Estany d'Estats, saltam a la riba oposada. Aquí el paratge adquireix una fesomia més bella i ferèstega alhora. Les pales de neu moren a frec del llac. Anem contornejant aquest estany i davant nostre se'ns presenta la costeruda Coma d'Estats, encara quasi tota ella coberta per les neus hivernals. Com a filades de formigues es veu com ressalten sobre la blancor els grups d'excursionistes que ens precedeixen i que van ascendint lentament.

Ens afegim a l'espaiada comitiva. La neu és tova i enganxadissa. Resulten inútils els grampons. Com si es tractés d'escalons, anem seguint les petjades dels que van al davant. Una hora tardem a anar des de l'Estany al Port de Sotllo. Ningú no ens demana la documentació i, sense cerimònies, entrem a zona francesa. Ara se'ns presenta una forta baixada per la Cometa d'Estats, tot contornejant la cara Nord de la Pica. Passem a frec de les acinglerades penyes d'aquesta vessant. Quan el camí planeja ho fa a ran d'uns roquers on regalimen uns degotalls. La neu és glaçada i relliscosa. Sota nostre es veu el glaçat i rodó Estany de Berz o d'Estats. Una badada i aniríem lliscant fins a baix. El trajecte perillós és de poca durada, però ara ve la gran botifarra que suposa la dreta pala de neu que s'ha de remuntar per a guanyar el cim. Amb el cansanci que ja portem, això comporta un sobreesforç. Procurem suportar-lo amb esperit esportiu. Els peus s'enganxen a la neu i l'avanç esdevé lentíssim. Els piolets s'enfonsen fins al puny. A més de mig trajecte de la pala un veterà, armat amb un gruixut garrot, proclama que es planta allà i no segueix més amunt. Procurem animar-lo, i alhora animar-nos, fent-li veure que ja falta poc.

Els excursionistes més matiners ja fan el camí de retorn. Un noieta baixa per la neu fent tombarelles d'alegria per a celebrar la victòria. Altres llisquen sobre plàstics pala avall. Finalment deixem la neu i seguim amunt remuntant una tartera. Al peu d'aquesta brolla una fonteta on calma la set més d'un excursionista. Grimpem per entre grossos blocs que coronen la Pica i al cap de poc assolim el cim on hi ha una diminuta capelleta i l'amagatall del llibre registre. Ens fem, o més ben dit ens fan, la corresponent fotografia-testimoni i signem al llibre. Malauradament les boires, procedents del sector francès, han esvaït la vall de Sotllo i per sota nostre és difícil distingir-hi els dos estanys que es veuen quasi junts. Estem en plena divisòria de nacions i poca cosa podem veure. Per la part francesa podem retratar les fondalades de Subrà i Barz, però no les altures. De bona gana canviaria la medalla aconseguida per una extensa panoràmica sense boires, però contra la meteorologia no es pot lluitar i ja que som aquí dalt anem fins al collet immediat on hi ha el trepant per a marcar les butlletes, junt amb un altre llibre-registre.

Ja que el temps no convida a restar al cim, iniciem la davallada. Ara la costeruda pala no ofereix cap dificultat i la baixem quasi al trot. Passem el sector glaçat i anem fent lentament la pujada fins a la bretxa del Port de Sotllo. Com que anem de retorn el trajecte no es fa tan llarg i a la poca estona tornem a entrar en territori català. A l'alta muntanya aquestes divisòries artificials esdevenen ridícules. La baixada per la coma d'Estats resulta quasi un passeig. En el sector final, tocant quasi a l'Estany d'Estats hem d'anar amb més compte ja que la neu s'enfonsa i s'obren forats on es veu circular aigua gelada i no és qüestió de trencar-s'hi una cama. Ara anem seguint per la riba dreta de l'Estany d'Estats i després empallem amb el camí que seguirem quan pujàvem. Tornem a deturar-nos al peu de la cascada que baixa del Circ de Sotllo, ara per a dinar, i constatem que el nombre de tendes plantades al peu de l'Estany ha crescut notablement. Quan seguim avall veiem tanmateix que el Pla de la Pletiu s'ha transformat en una espècie de camping com els que hi ha a la terra plana. Es banyen o prenen el sol molts nois i noies abillats amb esllips i bikinis respectivament... i amb botes d'alta muntanya tots ells. No és qüestió de tallar-se els peus amb les esmolades pissarres.

El pas pel pontet de troncs, ara sec, no té problema. Més avall veiem un grup de gent travessant la barrancada per un "pont de mico". A les cinc de la tarda passem pel Refugi i després de descansar al Pla de Bouet seguim camí cap al Pla de la Selva. Avui sense pluja, podem contemplar l'allargassada cascada de les aigües del Sotllo en despenjar-se per l'erosionada barrancada. Tots els llocs aptes els veiem curulls de gent, tendes i cotxes. Posteriorment hem llegit que en aquells dies pujaren a la Pica uns 300 excursionistes. La xifra ens sembla que fou superior i no ens estranya, perquè, com molt bé deia en Jordi Mir al diari AVUI: "I és que, deixant de banda la profunda satisfacció que pugui proporcionar a cadascú personalment, tothom ha comprés que pujar enguany al sostre de Catalunya és una mica voler retre un homenatge a les nostres muntanyes. A aquestes muntanyes amb les quals, qui més, qui menys, tots estem en deute perquè en han fet viure hores inoblidables".

J. VIRELLA

Noticiari

RETORN DEL NOM DE PLAÇA DE PAU CASALS

El passat dia 15 de Juny, el nostre President, acompanyat dels d'Amics de la Sardana i de la Secció de Cultura, feren conjuntament entrega al batlle de Vilanova, Sr. Piqué i Tetas, d'una carta en la qual, en nom de l'Entitat, dels sardanistes i de la secció esmentada es feien diverses peticions, acollint-nos a les reiterades promeses d'una més real representació ciutadana en els projectes i decisions de la comunitat.

Les nostres peticions es cenyien a dos temes: Una era que l'Ajuntament prengué mesures per tallar la creixent contaminació que, d'una manera catastròfica, han envaït la comarca, infectant les aigües del Pantà, de les rieres i àdhuc amenaça les marítimes. L'altra demanda feia referència a la toponímia urbana, ben malmesa en finalitzar la guerra civil, reposant plaques arracades aleshores i ensems retolar tots els vials en català. Com a exemple de làpides arrabassades, la de l'exemplar batlle Miquel Guansé i Puig i la que hi havia a la façana de la casa nadiua d'en Francesc de Sales Vidal, cofundador del Teatre Català.

El Sr. Piqué va prometre estudiar curosament les peticions i traslladar-les al Consistori fent-les viables segons les possibilitats de l'Ajuntament. De moment, el dia 7 de juliol era acordat en el Ple de l'Ajuntament retornar el nom de Pau Casals a la fins ara dita Plaça Major, sumant-se així als actes d'homenatge amb motiu del centenari del naixement del mestre. Per a l'organització dels actes commemoratius fou designada la nostra filial Amics de la Sardana.

Amb extraordinària assistència de públic, el dia 27 d'agost es celebrà l'acte de la nova rotulació de la plaça, amb una audició de sardanes, a càrrec de la cobla La Principal de la Bisbal. Les dues colles castelleres locals aixecaren pilars en el moment de la descoberta de la placa. Hi faltà el parlament que havia de pronunciar el batlle, però que no pogué ésser pronunciat per manca d'altaveus. Joventuts Musicals del C. d'E. de la Biblioteca Balaguer es sumà a les festes commemoratives organitzant un concert a càrrec del violoncel·lista japonès Mineo Hayashi, el qual obsequià els assistents amb un seguit de composicions meravellosament interpretades i que finalitzà amb el Cant dels Ocells, del mestre Casals.

Després d'aquest èxit preliminar assolit per la nostra iniciativa ens dóna profundament un fet incomprensible. En el seu dia fou presentada la petició, que gestionàvem a la Coordinadora d'Entitats de Vilanova. Ni un tan sols dels dinàmics grups que la componen s'adherí a la nostra, creiem, justíssima demanda.

CAPITOL D'INCENDIS

Ja ha esdevingut una malastre tradició el fet que cada estiu els boscos i garrigues de les nostres muntanyes siguin devorades pel foc. A part d'algun petit incendi que ens hagi passat per alt, enguany aquesta plaga s'inicià cap al 23 de juliol en què cremà la vegetació de les Serres de l'Argentera, Colldejou, Torre de Fontaubella i Llaveria, muntanyes de les quals guardàvem el bon record de quan foren escenari, l'any 1961, de la XXV Marxa de Regularitat de Catalunya. El foc no fou dominat fins a primers d'agost, després d'ésser cremades més de 3.700 Ha.

El 30 de juliol es produí un petit incendi en el terme d'Avinyonet, en el qual es cremaren unes 4 Ha. de bosc. El 31 s'iniciava un altre foc a la zona de Vandellós i que s'estengué cap als termes de Tivissa, Pratdip i Capçanes. Llocs aquests darrers on l'extinció esdevingué perillosa a causa dels projectils enterrats que hi resten com a deixalles de la guerra civil. L'extinció es produí quasi simultània amb el de la Serra de Llaveria.

El 2 d'agost es produïa un altre incendi en el terme dels Monjos, en el paratge de la Sanabra, i que afectà unes 40 Ha. de bosc, abastant el foc uns 200 m. d'amplada per 2 Km. de llargada, la fumera del qual tapà parcialment el sol per sobre Vilanova. Al mateix temps s'iniciava el gran incendi de la Bisbal del Penedès, que anà estenent-se per diversos fronts cap a la Joncosa del Montmell, Sant Marc, Aiguaviva, Pla de Montmell i Sant Jaume dels Domenys.

Fou cremada una extensió de més de 3.000 Ha. Es provocaren angunioses situacions de terror als habitants de les masies i caserius de la zona que veien com les flames llepaven les parets de llurs cases. El dia 8 d'agost el foc es donava per extinguit. En començar-se a fer inventari de les pèrdues i possibles motius que les ocasionaren, es posà d'evidència la manca de recursos i d'organització del servei d'extinció provincial de Tarragona.

Els excursionistes que hem recorregut aquells rodals del Baix Penedès hem d'advertir una vegada més el perill que suposen les garrigues, especialment les inflamables argelagues seques que senyoregen aquell territori degut a una equivocada política de protecció forestal que ha portat la desaparició del pastoreig i l'explotació racional dels boscos i que comportaven alhora llur neteja.

EL NOM DE VILANOVA

En el Consell de Ministres celebrat el 16 de juliol passat s'aprovà l'acord de restituir els veritables noms a les poblacions que ho havien sol·licitat oportunament, com són Vilanova i la Geltrú, Esplugues de Llobregat, Sant Boi de Llobregat, Sant Pere de Ribes, Sant Cugat del Vallès i Banyoles. Moltes altres viles i ciutats queden encara esperant aquesta reivindicació. El setmanari local i algunes entitats esportives han fet la respectiva esmena del nom. Nosaltres ja fa uns deu anys ens avançàrem a la legalització "oficial", amb la creença que quan una causa és justa s'ha de propugnar una immediata efectivitat sense esperar gracioses concessions. Per contra, la publicació d'aquesta resolució, al Butlletí Oficial de l'Estat del 3 de setembre, resulta incongruent i confusió, cosa que donarà peu a més d'un repatani bunkerà a posar obstacles a la normalització general del nom correcte.

XL MARXA DE REGULARITAT DE CATALUNYA

Com malauradament ja s'ha fet tradicional a la nostra entitat, aquesta cursa és la que registra una migradíssima inscripció en relació amb totes les altres del calendari federatiu. Males llèngues diuen que és degut a la dificultat d'obtenir premis a causa de l'enorme competència. L'any passat hi assistiren dos equips i enguany, un de sol.

El passat 23 de maig, organitzada pel Centre Excursionista d'Olot, es portà a cap aquesta prova de muntanya, que s'iniciava al costat de la plaça de braus d'Olot, ascendint cap al cràter del Montsacopa i seguint cap a la riera de Riudaura, can Boira, sant Valentí, can Ventolà, sant Andreu del Coll, sant Miquel del Mont, Hostal de la Corda, turó de Sant Valentí, volcà Montolivet i Olot.

El dia es presentà bo i un xic calorós. L'itinerari, projectat amb molt bona intenció, pecà una mica de falta de maduresa organitzativa, resultant excel·lent en alguns sectors, especialment en el trajecte de la serra de Sant Miquel del Mont des d'on hom podia contemplar la formosa vall de Bianya a la qual fia de llunyà teló de fons el massís del Canigó amb les canals encara curulles de neu.

Com que la marxa seguia un trajecte circumdant a la ciutat d'Olot, que no perdérem gairebé de vista, es feia molta brometa sobre quina era aquella "altra" població que teníem davant cada dos per tres. Senyalarem que el mapa de la cursa no estava al dia, faltant-hi algunes masies, topònims i altres detalls. Resultava també inadequat el llarguíssim trajecte final que transcorria per dins el nucli urbà.

La classificació de l'únic equip participant, V. Carbonell i J. Virella, n.º 139, fou la del lloc 130, amb 49 punts.

J. V. B.

L'ESGLÉSIA VELLA DE FOIX

El passat mes de juny un grup d'uns 80 nois vilafranquins acampà al redós de la ruïnosa església de Foix, amb la finalitat de netejar i desbrossar els contorns del temple, molt malmesos pels estralls dels temps i de la gent incivil. Molts anys enrera havia estat un lloc visitadíssim dels devots penedesencs que acudien a venerar-hi una Verge bruna que la ingenuïtat popular deia que era germana de la de Montserrat. El lloc és un excel·lent mirador d'una gran extensió comarcal i des d'aquell punt poden visitar-se alguns paratges pintorescos i poc coneguts. L'església tingué rector, que tenia cura de la feligresia escampada per les masies i caserius que envoltaven la muntanya al cim de la qual s'assenta el temple. L'últim rector que hi habità morí assassinat l'any 1892 i des d'aleshores el santuari restà abandonat i s'inicià la seva ruïna.

Amb el seu exemplar gest, el jovent vilafranquí preten cridar l'atenció dels organismes responsables del patrimoni artístic pel que fa a aquest monument del passat.

V Rally d'Alta Muntanya

El passat dia 11 de juliol es celebrà al massís de l'Ordal aquest Rally de Baixa Muntanya, que com ja és tradicional, organitza la Secció de Muntanya perquè sigui al mateix temps un entrenament pel Rally d'Alta Muntanya.

Els llocs puntuables d'aquesta prova varen ser:

Turó del Montcau (631 m.) amb 80 punts.

Puig d'Agulles (652 m.) amb 100 punts.

Cota 612 de la Serra del Cupol amb 120 punts.

Puig Bernat amb 60 punts.

La sortida i l'arribada estaven situades al poble de l'ORDAL.

La classificació va ésser la següent:

1.—	LLUIS DAVIU - BLANCA FORGAS	360 punts	4 h.	25'
2.—	RAMON MARTI - DAVID VIDAL	360 "	4 h.	43'
3.—	SALVADOR BAIG - TERESA PUJOL	360 "	5 h.	05'
4.—	FRANCESC MONTANER - CRISTOFOR FABRE	360 "	5 h.	10'
5.—	FRANK RABAT - MAITE FRANCH	360 "	5 h.	15'
6.—	ANTONI LLURBA - MARIUS MARGALET	360 "	5 h.	30'

L'equip format per Neus Hernández i Xavier Ventosa, va ésser desqualificat per no passar pel cim obligat del Puig Bernat.

Equips inscrits: 10; sortits: 7; classificats: 6.

SECCIO FOTOGRAFICA

EL PROPER DIA 24 DE NOVEMBRE, LA SECCIO FOTOGRAFICA INICIARA UN CURSET DE FOTOGRAFIA.

PER INSCRIPCIONS AL LOCAL SOCIAL, DE 8 A 10 DEL VESPRE.

President: Lluís Daviu - Dirc. Circular: David Vidal - Secretari: Josep Candela

PECES URGENTS

netejaes en sis hores

Tomàs, 14 - Tel. 893 06 76

VILANOVA I LA GELTRU

AVUI, DEMA i SEMPRE

**MOBLES
MONTAGUT**

VILANOVA I LA GELTRU

INTENT A LA PARET EST DE L'ESPERO NORD DEL MONESTERO

Sortim de Vilanova després de dinar. Ja durant el viatge anem pensant amb les dificultats que ens oferirà el nostre objectiu. Aquest l'havíem vist quan vàrem anar, l'hivern, als Encantats. Aquesta paret es troba a la Valleta Seca, davant mateix de la canal de l'Encantat Gran.

En aquell cas coincidiríem que a l'estiu havíem de tornar per obrir una via en aquest esperó culminat per petites agulles.

Amb el sol del capvespre deixem el cotxe al llac de Sant Maurici i amb les últimes llums del dia veiem de nou la paret. No ens entretenim i busquem un lloc per fer bivac. Ens instal·lem sota un gran bloc de granit, no sense abans haver de trencar amb els martells una crosta de glaç que cobria l'interior. Passem mala nit perquè un vent fret penetra per tot arreu, i quan surten les primeres llums ens adrecem fins al peu de la paret. Des d'ací es veu molt fàcil. Esmorzem i, pel pedruscall, anem guanyant alçada, fins arribar a un diedre que amb un desplom ens barra el pas.

Muntem reunió i iniciem el primer llarg de corda, amb un flanqueig vers la dreta per remuntar en lliure difícil i un pas d'estreps una placa molt fina. Fem un flanqueig a l'esquerra per mitjà d'alguna presa invertida (V) fins arribar de nou al diedre, el qual remuntem verticalment fins a un replà on muntem reunió. La segona tirada segueix una canal oberta fins prop d'un desplom, on sortim vers l'esquerra per una petita cornisa per arribar a un replanet penjat. Ací vàrem d'haver d'abandonar l'escalada per falta de burins. El pas queda barrat per una placa completament llisa.

Abandonem la via amb la convicció de tornar-hi el més aviat possible. Recollim el material i baixem fins a Sant Maurici per a dormir dintre el cotxe, que ofereix condicions més confortables que un altre bivac.

Agafem el plànol per buscar un pic que tinguem a l'abast en poques hores. Escollim el Subeniux Superior, de 2.949 m., el qual, segons l'Alpina, s'assoleix en 2 h. 15 min.

Sortim a les set, voregem l'estany de Sant Maurici i remuntem la vall del Subeniux. Aviat trobem les primeres clapes de neu. Anem guanyant alçada per entre mig de caòtics blocs de granit i congestes de neu, cada vegada més abundants.

Mengem una mica, agafem aigua i continuem pujant, ara ja quasi sempre al mig de neu, fins a trobar a la dreta, un redreçat pedregam que mena a un petit collet. Seguim a la dreta i ens trobem barrats per una cresta a la qual superem encordats amb lliure fàcil fins al cim, format per un gran bloc en punxa.

Es molt tard. L'horari real, descontant parades s'acosta a les 5 hores. Això en fa baixar més depressa del que voldríem ja que el dia és molt clar, no hi ha ni un núvol a l'horitzó i la visió dels llacs, congestes i pics és immensa.

Ràpid descens vers els llacs de Subeniux i després cap a Sant Maurici. Fem sopar a Espot. Gràcies als horaris de l'Editorial Alpina arribem a Vilanova a un quart de dues de la nit.

Sortida realitzada els dies 5, 6 i 7 de Juny pels membres del G.E.A.M.: Toni Albalate, Xavier Rabat i Xavier Ventosa.

TONI ALBALATE

CRISTALES CUELLAR

ESPEJOS, VIDRIOS Y CRISTALES
PLANOS DE TODAS CLASES

VENTANAS **VENTIKLAR**

SAN GERVASIO, 10 - TEL. 8932393
VILANOVA I LA GELTRU

Esports TIPLAY

Rambla Vidal, 17 - Tel. 893 43 42

Us oferim tota mena d'equips per a practicar
qualsevol esport

Hockey - Basquetbol - Tennis - Fútbol - Gimnàstica
Alpinisme - Esquí - Camping - Atletisme, etc.

Auto Venta Villanueva

de

D. LIDERICO JIMENEZ LOPEZ

Concesionario para toda la Comarca del Garraf
de

Les invita a admirar su extensa gama de vehículos en sus
diversos modelos

Fiesta - Fiesta L - Fiesta S - Fiesta Ghia

CARNICERIA

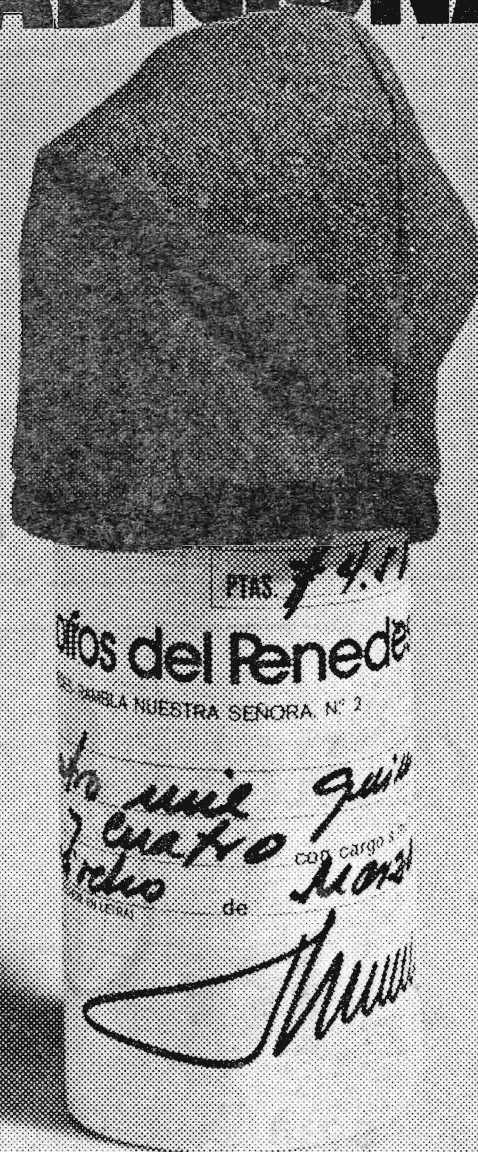
AURORA

Joan Morata

Mercat Públic, 29-30 - Tel. 893 22 94

Marqués del Duero, 7 - Tel. 893 02 71

COMPTES CORRENTS AGILITAT TRADICIONAL

Caixa d'Estalvis del Penedès

OFICINES A VILANOVA:

**Carrer General Yagüe, 8
Carrer Aigua, 121
Rambla Calvo Sotelo, 134**

APROVECHATE POR EL BANCO DE ESPAÑA 21 MARZO 1976

ARCO